

Isä

Tämä kesä oli erilainen. Siunasin isän. Ja kastoin siskon lapsen. Kuolinvuoteen vierellä ja arkun päässä aika pysähtyy. Niin kastemaljan äärelläkin. Kaikki on valmista. Ja kaikki on edessä. Yksin Jumala tietää, mikä kaikki. On aikaa ajatella, ihmetellä elämää ja kuolemaa.

77 vuotta. Onko se paljon vai vähän? – mietin. Luulen, että se on enemmän kuin isä uskalsi nuorena kuolleen isänsä jäljissä odottaa. Siitä olen vakuuttunut, että sairauden värittämiä, luopumisen ja riisumisen päiviä oli riittävästi, mutta paljon oli myös hyviä, elämäntäyteisiä, kasvun ja työn vuosia. Hetken aikaa myös odotettuja, vapaita, terveitä eläkepäiviä. Yli puoli vuosisataa aikaa äidin kanssa yhdessä kasvattaa ja varustaa meitä jälkeensijäviä. Kokonainen elämä se oli.

Ensimmäinen silmiini osunut jälki isästä on kirjoitettu kenttäpostikirjeisiin, jotka ovat kulkeneet sinne jonnekin ja takaisin. Toinen poika oli syntynyt. Se oli ilon ja kiitoksen aihe.

Isän puheissa toistui kertomukset lapsuuden leikeistä, harakanpesistä, mäenlaskuista, sota-ajan jälkeen eläneiden poikien vaarallisistakin touhuista. Lapsena etsimme isän kanssa yhdessä poikien leikkipaikat. Isä teki hyppyrimäen vielä 70-luvullakin harva se talvi, jos ei sitä kukaan muu ollut tehnyt. Mäen alla isä puhalsi lämmintä ilmaa rukkasiin, jos minun tai veljeni käsiä paleli, ja rohkaisi laskemaan korkeammalta kuin olisin muuten uskaltanut.

Mökillä isällä oli aikaa perheelle ja itselleen. Veneellä kierrettiin monet saaret ja rannat. Aina oli lupa uida. Isä rakensi meille majan puuhun ja kivikkoiseen maahankin. Kevätpuroon tehtiin mylly ja pajusta pilli.

Jo lapsena isä pyysi usein kaveriksi erilaisiin askareisiin. Hän puhui aina niin kuin vertaiselleen. Isä kannusti ja luotti. Ja isään saattoi luottaa. Ehkä tuo on tärkeintä.

Nimeltä kutsuttuna, ristinmerkillä siunattuna hautasimme isän odottamaan ylösnousemuksen päivää. Kaikki on valmista ja hyvin. Isä on päässyt kotiin.

Eija Nivala